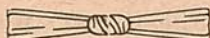

— Каква е проста, дивячка! Вижда се че е расла въ гората. — И всички високо се смѣха. А менѣ ми е мѣчно, мѣчно, плаче ми се. — Брѣзичката помѣлча. — Та азъ не тѣжа, че нѣма да живѣя много. Жаль ми е само за нашата гора! — тѣжно завърши разказа си тя.

Нощта се мина. Настѣпи весело утро. Запѣха птицитѣ. Събудиха се цвѣтата и дърветата. Станаха и хората. Въ градината пакъ заиграха и тичаха пѣргавитѣ и весели дѣца. Никой не забѣлѣзваше, че малката строшена брѣзичка е вече умрѣла. Никой не забѣлѣзваше, защото въ тази богата и разкошна градина тя бѣ клето сираче.

Прѣводъ.

МОЛИТВА.

Боже свѣтли, Боже мили —
Ти родината ни запази,
Подкрѣпи ни, дай ни сили
Да я пазимъ отъ врази.

Въ нея ний сме се родили,
Въ нея на свобода ний растемъ,
И за нея Отче мили —
Ний сме гот'ви да умремъ!

Ярославъ Снѣжинъ.

